

Arrest

nr. 306 189 van 6 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op arrest 297 580 van 23 november 2023 waarbij de debatten worden heropend en de zaak *sine die* wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 27 juni 2022.

1.2. Op 22 maart 2023 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 20 april 2023 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet -ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweert over de Eritrese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Adi Sogdo, in de buurt van Asmara. Daar groeide u op en trouwde u ook. Uw echtgenoot werkte op de plantages in het dorp. In 2014 vluchtte hij naar Soedan, en uiteindelijk reisde hij naar Litouwen, waar hij een statuut van internationale bescherming kreeg. In 2019 hebt u zelf samen met uw dochter Eritrea verlaten. U ging naar Ethiopië waar u in het kamp Hintsats zat. U had een procedure gezingshereniging lopen, en op 24 mei 2021 vervoegden u en uw dochter uw echtgenoot in Litouwen. U verbleef eerst een tijdje in een opvangkamp, waarna u samen bij uw echtgenoot in trok. U had veel ruzie met uw echtgenoot, daarom besloot u om na een maand samen met uw dochter bij een vriendin, J., in te trekken. Jullie kregen ook uiteindelijk de vluchtelingenstatus. Na drie weken bij J., kon u uw eigen woning vinden, waar u dan ook in introk. J. hielp u met het vinden van een woning, waar u ging wonen met uw dochter. U huurde dat huis met behulp van de uitkering. Op 27 juni 2022 bent u samen met uw dochter naar België gereisd. Diezelfde dag diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: de vluchtelingendocumenten van in Ethiopië.

B. Motivering

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, met name de bevestiging van Litouwen en uw eigen verklaringen blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Litouwen. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een

toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, onderwijs voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden.

In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Het CGVS wijst er op dat u bijstand genoot in Litouwen, u kreeg een uitkering van 380 euro en 71 euro voor uw dochter H. (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Na het verlaten van het opvangkamp kreeg u ook een som van 500 euro om meubels te kopen. Met uw uitkering kon u een woning huren voor uzelf en uw dochter. Het CGVS erkent dat het niet gemakkelijk is om een job te zoeken in een land waarvan u de taal nog niet machtig bent. Echter, het feit dat u eerder al een maand gewerkt had in Litouwen, toont aan dat u de capaciteiten en het netwerk hebt om een job te vinden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13).

Wat betreft uw dochter, klaagde u het schoolsysteem in Litouwen aan en het feit dat ze niet zoals in België een rapport of evaluatie kreeg, en dat u er niet naar een oudercontact ging. Binnen de Europese Unie zijn er verschillen in de manier waarop onderwijs georganiseerd wordt, en de problemen die u schetste met het onderwijs in Litouwen kunnen niet beschouwd worden als een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw moeilijke gezinssituatie doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Het CGVS wijst hierbij op het feit dat de vader van uw dochter H., met wie u de relatie beëindigd hebt, wel nog in Litouwen verblijft, voor zover u weet. U hebt immers uw dochter meegenomen naar het buitenland zonder haar vader hiervan in te lichten (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). U kan dus bijgevolg niet zomaar als alleenstaande moeder beschouwd worden, de vader van uw dochter is immers nog in beeld, en vroeg u uitdrukkelijk om dicht bij hem te wonen met uw dochter en zou niet gewild hebben dat u Litouwen zou verlaten (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11, p. 12). Het CGVS besluit dus dat u zou kunnen terugvallen op hulp van uw echtgenoot, u bent immers nog legaal gehuwd, om tussen te komen in de kosten die voortvloeien uit de opvoeding van uw dochter. U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud ook geen enkele gegronde reden waarom u geen hulp aan hem zou kunnen vragen, u hebt uitdrukkelijk gezegd geen vrees te hebben ten aanzien van uw echtgenoot (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). In Litouwen had u ook een assistent die u hielp met uw eigen jobzoektocht en met het regelen van een school voor uw dochter (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Wat betreft de documenten die u neerlegde, hebben deze geen betrekking op de motieven in deze beslissing, daar ze geen betrekking hebben op uw beschermingsstatus in Litouwen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 29 maart 2023. Het CGVS ontving uw antwoord op de kopie van de notities en hield hiermee rekening in de opmaak van de beslissing in het dossier. Daar het enkel spellingswijzigingen en één datawijziging betrof, hebben de wijzigingen geen betrekking op de vaststellingen in het dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Litouwen en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6 § 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna ‘EVRM’), goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, van de artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21, 23 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoeksters om internationale bescherming, van de artikelen 4 en 20, lid 5 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 14 § 4 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster merkt vooreerst op dat het CGVS volkomen ten onrechte geen onderzoek heeft gedaan naar eventuele bijzondere procedurele noden en dat dit nochtans belangrijk is om na te gaan of verzoekster coherente verklaringen kan afleggen en anderzijds hieruit een bijzondere fragiliteit kan blijken waarmee rekening moet worden gehouden. De psychologisch zwakke situatie van verzoekster werd niet onderkend en zij kaartte deze depressieve toestand aan zowel bij de DVZ als bij het CGVS. Zij verwijst naar haar verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud en stelt dat deze vaststelling de annulatie van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

Met betrekking tot de status en actualiteit van de bescherming in Litouwen meent verzoekster dat zij wel degelijk de redenen uiteenzette waarom zij aanspraak kan maken op bescherming in België aangezien de bescherming die haar in Litouwen verleend werd niet aangetoond is, minstens niet afdoende is. Zij betoogt

dat het CGVS er onterecht vanuit gaat dat de bescherming die zij in Litouwen heeft bekomen nog steeds actueel zou zijn en bevestigt voor zoveel als nodig dat haar een verblijfsvergunning werd toegekend door de Litouwse autoriteiten maar wijst erop dat zij in het persoonlijk onderhoud aangaf dat zij haar documenten verloren heeft na haar aankomst in België. Zij stelt dat het niet eenvoudig is om terug te keren naar Litouwen en opnieuw een verblijfsvergunning te verkrijgen. Zij betoogt verder als volgt: *“Dat immers en in principe verzoekster haar verblijfsvergunning diende te hernieuwen vooraleer zij verstreken is. Dat voor het CGVS het immers makkelijk zou zijn om alsnog de verblijfsvergunning te vernieuwen. Dat het CGVS daarbij vooreerst uit het oog verliest dat in afwachting van hernieuwing van documenten – voor zover dit al mogelijk zou zijn zonder paspoort – quod non – verzoekster, die een minderjarige dochter ten laste heeft, niet over opvang of huisvesting zal beschikken. Dat bovendien om een aanvraag tot hernieuwing van zijn documenten te kunnen doen tot verblijf in Litouwen zij dient te beschikken over een domicilie, wat zij niet heeft. Dat zelfs indien de subsidiaire beschermingsstatus “gebruikelijk” zou bevestigd worden, er de facto geen garantie is dat dit in casu zal kunnen gebeuren. Dat dit blijkt uit officiële informatie. Overwegende dat zelfs indien verzoekster nog steeds de subsidiaire bescherming zou genieten – wat niet aangetoond is – en indien er een verschil bestaat tussen de status en de geldigheid ervan en de duur van de geldigheid van de documenten, die ter bevestiging daarvan werden afgeleverd, dient vastgesteld te worden, dat verwerende partij geen enkel onderzoek stelde naar de actualiteit van de beschermingsstatus die aan verzoekster toegekend werd. Dat immers het nochtans relatief eenvoudig is voor de CGVS om na te gaan of de status nog actueel is, door contact op te nemen met haar Litouwse tegenhanger”*. Zij stelt vervolgens dat het CGVS uitgaat van een louter theoretische benadering en citeert uitvoerig de arresten Jawo en Ibrahim van het Hof van Justitie. Zij meent dat moet worden nagegaan of de bestaansondersteunende voorzieningen waarvan zij en haar dochter genoten/kunnen genieten in Litouwen dezelfde zijn als deze van de onderdanen van Litouwen, onderzoek dat door de CGVS niet gedaan werd en ondergeschikt, of en slechts nadat vastgesteld wordt dat verzoekster dezelfde bestaansondersteunende voorzieningen genieten als de andere onderdanen in Litouwen, zij desondanks in een toestand van verregaande deprivatie zou terecht komen. Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk een verschillende behandeling ten opzichte van Litouwse onderdanen aanvoerde en wil aanstippen *“dat uit het AIDA-rapport blijkt dat de situatie van internationaal beschermden, en met name van diegenen die subsidiaire bescherming kregen, helemaal niet dezelfde rechten omhelst als deze van Litouwse onderdanen. Dat het volstaat de inhoud van deze bescherming erop na te lezen : Dat er een onderscheid is op het vlak van registratie, verblijfsdocumenten, toegang tot sociale zekerheid, ... Dat verzoekster zo vooreerst moeilijkheden bij het vernieuwen van haar verblijfsdocumenten riskeert te ondervinden. Dat niet kan ontkend worden dat het verstrekken van documenten, zoals een identiteitskaart of ander identiteitsdocument dat een recht op verblijf bevestigt een bestaansondersteunende voorziening is. Dat een verblijfsdocument de betrokkene immers toelaat zich vrijelijk te begeven op het grondgebied van een staat, werkt te zoeken, te werken, beroep te doen op de sociale voorzieningen, bijscholing enz... Dat verzoekster meent dat de appreciatie van de CGVS betreffende de geloofwaardigheid, pertinentie en zwaarwichtigheid van haar problemen niet gevolgd kan worden : Dat dit ook een discriminatie is. De CGVS heeft deze elementen niet in overweging genomen. Dat de CGVS het proportionaliteitsbeginsel miskent. Dat in de mate dat de bestaansondersteunende maatregelen voor verzoekster en haar dochter als begunstigden van internationale bescherming niet dezelfde zijn als deze van de lokale inwoners van Litouwen, de eerste voorwaarde om het VIB af te wijzen niet voldaan is. Dat het CGVS deze stap in de redenering overslaat en zich onterecht enkel focaliseert op de verregaande deprivatie op materieel vlak, waarbij het psychisch lijden buiten beschouwing mag gelaten worden. Dat ook op dat vlak het standpunt van de CGVS niet gevolgd kan worden”*. Vervolgens betoogt verzoekster dat het CGVS geen enkel onderzoek doet met betrekking tot de vraag of de behandeling van statushouders in Litouwen dezelfde is als van Litouwse onderdanen. Zij meent verder dat de menselijke waardigheid meer is dan een bed, voedsel en de mogelijkheid zich te wassen. Zij argumenteert dat het CGVS ten onrechte meent dat verzoekster geen alleenstaande zou zijn met kinderlast aangezien zij geen contact meer heeft met haar echtgenoot en dat deze eveneens verdwenen blijkt te zijn. Zij citeert daarbij haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij wijst er ook op dat haar echtgenoot reeds in Litouwen geen contact had met haar dochter en dus niet naar haar omkijkt. Het impliciete waardeoordeel dat verzoekster “alleen vertrokken” zou zijn zonder rekening te houden met het standpunt van de vader is dan ook onterecht volgens verzoekster die opnieuw haar verklaringen citeert. Zij stelt dat het CGVS onterecht meent dat zij op haar echtgenoot zou kunnen terugvallen en dat voor het overige de uitkering die zij kreeg niet voldoende was om van te overleven en dat zij soms geen eten had. Verzoekster citeert vervolgens haar verklaringen hierover en wat haar dochter betreft over het schoolsysteem, dat totaal ontoereikend was. Zij benadrukt dat het niet vanzelfsprekend is omdat Litouwen een zekere integratiepolitiek volgt en “geïnvesteerd” heeft in verzoekster, dat dit een risico op verregaande deprivatie zou uitsluiten ingeval van terugkeer, gelet op de verschillende behandeling die zij onderging tegenover de Litouwse onderdanen. Zij stelt verder dat zij gediscrimineerd werd ingevolge de situatie in Oekraïne en dat zij om die reden immers ontslagen werd. Zij kreeg geen taallessen en had het daarom moeilijk om werk te vinden en die ene maand dat zij werk vond, was zeer uitzonderlijk. Zij besluit dat verschillende objectieve bronnen bevestigen dat de levensomstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen in Litouwen als mensonterend kunnen beschouwd worden en dat haar verklaringen overeenkomen met deze informatie.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het document inzake de aanstelling BJB toe aan het verzoekschrift.

3. Verzoek om inlichtingen

In antwoord op de beschikking van de Raad van 19 maart 2024 waarin aan beide partijen wordt gevraagd om actuele rapporten voor te leggen over de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Litouwen voor te leggen, heeft de commissaris-generaal volgende documenten overgemaakt: 1) “*Country Reports on Human Rights Practices. Lithuania 2022 Human Rights Report*”, gepubliceerd door United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor en 2) “*Human rights in Lithuania*”, gepubliceerd door Amnesty International, 2022. Verzoekster heeft een aanvullende nota van 24 april 2024 neergelegd waarin volgende internetlinks worden opgenomen en toegelicht:

- 1) <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/06/lithuania-pushbacks-illegal-detention-deception-and-abuses-against-refugees-and-migrants/>;
- 2) <https://www.amnesty.be/infos/actualites/article/lituanie-calvaire-inflige-refugiees-migrantes>;
- 3) <https://ipost.be/2023/04/21/retour-illegal-et-force-de-personnes-refugiees-la-lituanie-a-votepour/>;
- 4) <https://www.amnesty.be/infos/actualites/article/lituanie-legaliser-renvois-forces-illegaux-reviendrait-donner>;
- 5) <https://www.reuters.com/world/europe/lithuania-passes-legislation-allowing-border-guard-stun-back-migrants-2023-04-25/>;
- 6) <https://www.coe.int/fr/web/cpt/-/le-comit%C3%A9-anti-torture-du-conseil-de-l-europe-cpt-appelle-%C3%A0-mettre-un-terme-aux-pratiques-ill%C3%A9gales-des-%C3%A9loignements-forc%C3%A9s-%C2%AB-pushbacks-%C2%BB-et-%C3%A0-renforcer-les-garanties-contre-les-mauvais-traitements>;
- 7) <https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/1024258918819981>.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het

onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal volkomen onterecht geen onderzoek doet naar eventuele bijzondere procedurele noden en wijst in dit verband op haar psychologisch zwakke situatie. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen beoordeling bevat van eventuele bijzondere procedurele noden voor verzoekster. Hoewel het ontbreken van een beoordeling van het al dan niet bestaan van bijzondere procedurele noden laakbaar is, kan *in casu* verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat dit volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

Artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.

(...)

§ 3. Onverminderd het bepaalde in §§ 1 en 2, kan de verzoeker om internationale bescherming ook elementen in een latere fase van de procedure signaleren aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zonder dat de procedure betreffende het verzoek om internationale bescherming hierom opnieuw moet worden gestart. De verzoeker dient deze elementen op omstandige en precieze wijze schriftelijk over te zenden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 4. De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep.

(...).”

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden krachtens artikel 48/9 § 4 van de Vreemdelingenwet op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet in de weg dat die evaluatie (of het ontbreken daarvan in de bestreden beslissing) wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming. De Raad kan nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel, passende steun heeft gekregen en benadrukt dat dit moet gebeuren in het licht van de doelstelling dat de verzoekster de rechten moet kunnen genieten en zich moeten kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure. Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een (verstandelijke/lichamelijke) beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89). *In casu* stelt de Raad vast dat er geen elementen voorliggen die erop wijzen dat verzoekster bijzondere procedurele noden heeft in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Uit de Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ blijkt vooreerst dat zij op alle gestelde vragen negatief antwoordde (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, 2 augustus 2022). In de notities van het persoonlijk onderhoud werd verzoekster verdere toelichting gevraagd bij haar verklaring bij de DVZ dat zij en haar dochter een depressie hadden. Zij verklaart daarop “*ik heb gezegd dat ik wat stress had toen ik daar was*” (NPO, p. 15). Zij maakt verder ook melding van het feit dat haar dochter in Litouwen werd geopereerd aan een tumor boven haar ogen, maar dat zij daar nu geen verzorging meer voor nodig heeft (*idem*). Verzoekster legt noch bij de DVZ noch bij het CGVS enig document neer waaruit zou kunnen blijken dat zij of haar dochter een depressie (gehad) hebben. Ook in de loop van de procedure voor de Raad legt verzoekster geen enkel stuk voor waaruit kan blijken dat zij lijdt aan enige psychische of fysieke aandoening of ziekte waardoor zij tijdens het persoonlijk onderhoud een verminderde capaciteit zou hebben gehad om gebruik te maken van haar rechten als verzoekster of te voldoen aan haar verplichtingen.

Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Verzoekster was immers in staat om accuraat, concreet en uitgebreid op de haar gestelde vragen te antwoorden en kon de redenen waarom zij meent dat zij de in Litouwen verkregen internationale bescherming niet meer kan invoeren op een zelfstandige en functionele manier uiteenzetten. Naar oordeel van de Raad kunnen er geen vaststellingen worden gemaakt die (de kwaliteit van) het persoonlijk onderhoud zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Verzoekster laat bovendien na concreet aan te tonen waar of op welke wijze haar “*psychologisch zwakke situatie*” het beantwoorden van de vragen op het CGVS zouden hebben beïnvloed. Evenmin geeft verzoekster concreet aan welke steunmaatregelen hadden moeten genomen worden, noch toont zij aan dat of op welke wijze deze beweerde zwakke psychologische situatie van invloed zou zijn geweest op het verloop van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing. Ook heeft de advocaat van verzoeker tijdens op het einde van het persoonlijk onderhoud hieromtrent geen opmerkingen geformuleerd.

Aangezien zij verder de beweerde zwakke psychische situatie waarin zij zou verkeren op geen enkele wijze staft of toelicht kan verzoekster verder niet worden bijgetreden waar zij stelt dat deze situatie ten onrechte niet onderkend werd. Haar loutere verklaring bij de DVZ dat zij en haar dochter een depressie hadden waarover zij later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij gezegd had dat zij wat stress had toen zij daar was en hiervoor geen hulp zocht in Litouwen kan niet volstaan om aan te tonen dat zij zich in een zwakke psychische situatie, die verder niet wordt gedefinieerd of toegelicht, bevond of nog bevindt. Verder kan niet blijken dat haar dochter momenteel medische verzorging krijgt in de nasleep van de operatie die zij onderging in Litouwen noch psychologische bijstand krijgt, zodat verzoekster en haar dochter niet doen blijken van een specifieke kwetsbaarheid die wijzen op het bestaan van bijzondere procedurele noden voor verzoekster. Inzoverre verzoekster aanvoert dat het onderzoek naar de bijzondere procedurele noden belangrijk is om de mogelijkheid voor verzoekster om coherente verklaringen af te leggen na te kijken, toont zij *in casu* niet aan welk belang zij heeft bij haar grief dat het CGVS geen onderzoek heeft gedaan naar eventuele bijzondere procedurele noden.

5.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

5.2.1. In zijn arrest van 19 maart 2019 stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) dat deze bepaling aldus moet worden uitgelegd “*dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus nietontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest*” en dat “(d)e

omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, (...) alleen dan (kan) leiden tot de vaststelling dat die verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland).

Het Hof van Justitie geeft ook bepaalde aanwijzingen over wat het begrip “zeer verregaande materiële deprivatie” inhoudt. Het Hof van Justitie benadrukt dat “de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak” (punt 89). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C 163/17, punt 92, en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (HvJ, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, punt 90).

In punt 92 van het arrest Jawo, waarnaar in het zojuist geciteerde uittreksel wordt verwezen, wordt het volgende bepaald: “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, §§ 252-263).” (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Abubacarr Jawo / Bundesrepublik Deutschland, punt 92).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) betreffende de situatie van personen die internationale bescherming vragen, blijkt dat “(l)es Etats doivent notamment prendre en considération l'article 3 de la Convention, qui consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (voir, parmi d'autres, Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 119, CEDH 2000-IV)” (vrije vertaling: De staten moeten in het bijzonder rekening houden met artikel 3 van het Verdrag, dat een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving vastlegt en foltering en onmenselijke of vernederende behandeling in absolute termen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de daden van het slachtoffer (zie, onder andere, Labita/Italië (GK), nr. 26772/95, § 119, EHRM 2000-IV)) (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punt 218).

In dit verband herinnert de Raad eraan dat het EHRM zich in zijn arrest in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punten 259 e.v.) diende uit te spreken over een grief op grond van artikel 3 van het EVRM omwille van de levensomstandigheden van een verzoeker in Griekenland (punten 235 e.v. van het arrest). In wezen klaagde de verzoeker in deze zaak over de moeilijke levensomstandigheden waarin hij zich als aanvrager van internationale bescherming in Griekenland had bevonden, nadat hij, bij gebrek aan concrete informatie van de Griekse autoriteiten, gedwongen was geweest om maandenlang in een park in Athene te leven. De Griekse regering voerde aan dat “la situation dans laquelle le requérant s'est trouvé à la suite de sa mise en liberté n'est que le résultat de ses propres choix et de sa propre négligence. Le requérant a choisi d'investir ses ressources dans la fuite du pays plutôt que dans un logement” en dat “dans cette situation, il appartenait au requérant de se manifester et de montrer son intérêt pour améliorer sa situation matérielle. Or tout son parcours en Grèce a prouvé qu'il ne souhaitait pas y rester”. (vrije vertaling: “de situatie waarin verzoeker zich na zijn vrijlating bevond uitsluitend het gevolg was van zijn eigen keuzes en nalatigheid. Verzoeker heeft ervoor gekozen zijn middelen te investeren in het ontvluchten van het land in plaats van in huisvesting” en dat “het in deze situatie aan verzoeker was om zich kenbaar te maken en zijn belangstelling voor verbetering van zijn materiële situatie te tonen. Zijn gehele verblijf in Griekenland heeft echter aangetoond dat hij daar niet wilde blijven”) (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punten 240 et 242).

Gelet op de situatie die destijds in Griekenland bestond voor personen die om internationale bescherming verzochten, met name *“notoire qu’un demandeur d’asile de sexe masculin et d’âge adulte n’a à peu près aucune chance de recevoir une place dans un centre d’accueil et que d’après une étude menée de février à avril 2010, tous les demandeurs d’asile « Dublin » interrogés par le HCR étaient sans-abri. Ceux-ci vivent donc en grand nombre, à l’instar du requérant, dans des parcs ou des immeubles désaffectés”* (vrije vertaling: het is bekend dat een volwassen mannelijke asielzoeker vrijwel geen kans maakt op een plaats in een opvangcentrum en dat volgens een onderzoek dat tussen februari en april 2010 is uitgevoerd, alle “Dublin”-asielzoekers die door de UNHCR zijn ondervraagd dakloos waren. Als gevolg hiervan woont een groot aantal van hen, net als de asielzoeker, in parken of leegstaande gebouwen; punt 258), wees het EHRM op de moeilijkheden in het opvangsysteem voor verzoekers van internationale bescherming om te concluderen dat de Griekse autoriteiten, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van deze verzoekers en de algemene situatie in hun opvangsysteem, in dit geval artikel 3 van het EVRM hadden geschonden. Inzake de opvang heeft het EHRM onder meer geoordeeld dat *“les données précitées sur la capacité d’accueil relativisent l’argument du Gouvernement selon lequel la passivité du requérant est à l’origine de sa situation. En tout état de cause, étant donné la précarité et la vulnérabilité particulières et notoires des demandeurs d’asile en Grèce, la Cour est d’avis que les autorités grecques ne pouvaient se contenter d’attendre que le requérant prenne l’initiative de s’adresser à la préfecture de police pour pourvoir à ses besoins essentiels”* (vrije vertaling: Bovenvermelde gegevens over de opvangcapaciteit relativeren het argument van de regering dat verzoekers passiviteit aan de basis lag van zijn situatie. Hoe dan ook, gelet op de bijzondere en beruchte onzekerheid en kwetsbaarheid van asielzoekers in Griekenland, is het Hof van oordeel dat de Griekse autoriteiten er niet mee konden volstaan te wachten tot verzoeker het initiatief nam om zich tot het hoofdbureau van politie te wenden om in zijn basisbehoeften te voorzien) en inzake de toegang tot de arbeidsmarkt *“Il n’apparaît pas non plus à la Cour que la possession d’une carte rose ait été ou ait pu être d’une quelconque utilité en pratique au requérant. La loi prévoit certes que, munis de la carte rose, les demandeurs d’asile ont accès au marché du travail, ce qui aurait permis au requérant d’essayer de mettre un terme à sa situation et de pourvoir à ses besoins essentiels. Là encore, il ressort des rapports consultés que, pratiquement, l’accès au marché du travail comporte tant d’obstacles administratifs qu’il ne peut être considéré comme une alternative réaliste (paragraphes 160 et 172 ci dessus). A cela s’ajoutent les difficultés personnelles dues à l’absence de connaissance de la langue grecque par le requérant et à l’absence de tout réseau de soutien ainsi que le contexte général de crise économique”* (points 259 et 261 de l’arrêt précité), (vrije vertaling: Het Hof komt evenmin tot de conclusie dat het bezit van een roze kaart voor verzoeker van enig praktisch nut was of had kunnen zijn. Weliswaar bepaalt de wet dat asielzoekers die in het bezit zijn van een roze kaart toegang hebben tot de arbeidsmarkt, hetgeen verzoeker in staat zou hebben gesteld om te proberen een einde te maken aan zijn situatie en in zijn basisbehoeften te voorzien. Ook hier blijkt uit de geraadpleegde verslagen dat de toegang tot de arbeidsmarkt in de praktijk met zoveel administratieve belemmeringen gepaard gaat dat dit niet als een realistisch alternatief kan worden beschouwd (punten 160 en 172 hierboven). Daarbij komen nog de persoonlijke moeilijkheden die te wijten zijn aan het gebrek aan kennis van de Griekse taal bij verzoeker en het ontbreken van enig ondersteunend netwerk, alsmede de algemene context van economische crisis (punten 259 en 261 van bovengenoemd arrest), om te concluderen dat *“Au vu de ce qui précède et compte tenu des obligations reposant sur les autorités grecques en vertu de la directive Accueil (paragraphe 84 ci dessus), la Cour est d’avis qu’elles n’ont pas dûment tenu compte de la vulnérabilité du requérant comme demandeur d’asile et doivent être tenues pour responsables, en raison de leur passivité, des conditions dans lesquelles il s’est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d’aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels. La Cour estime que le requérant a été victime d’un traitement humiliant témoignant d’un manque de respect pour sa dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez lui des sentiments de peur, d’angoisse ou d’infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d’existence, combinées avec l’incertitude prolongée dans laquelle il est resté et l’absence totale de perspective de voir sa situation s’améliorer, ont atteint le seuil de gravité requis par l’article 3 de la Convention”* (vrije vertaling: In het licht van het voorgaande en gelet op de verplichtingen die op de Griekse autoriteiten rusten krachtens de richtlijn opvangvoorzieningen (punt 84 hierboven), is het Hof van oordeel dat zij niet naar behoren rekening hebben gehouden met verzoekers kwetsbaarheid als asielzoeker en dat zij door hun passiviteit verantwoordelijk moeten worden gehouden voor de omstandigheden waarin hij zich maandenlang bevond, levend op straat, zonder middelen van bestaan, zonder toegang tot sanitaire voorzieningen en zonder enige mogelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het Hof is van oordeel dat verzoeker een vernederende behandeling heeft ondergaan die getuigde van gebrek aan respect voor zijn waardigheid en dat deze situatie ongetwijfeld gevoelens van angst, bezorgdheid of minderwaardigheid heeft opgeroepen die tot wanhoop konden leiden. Hij is van mening dat deze levensomstandigheden, in combinatie met de langdurige onzekerheid waarin hij werd achtergelaten en het volledig ontbreken van enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie, de door artikel 3 van het Verdrag vereiste drempel van ernst hebben bereikt.) (punt 263 van voormeld arrest).

Het geheel van deze rechtspraak dient dan ook zo te worden gelezen dat het gaat om personen die ongeacht hun wil en hun persoonlijke keuzes om terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.2.2. Verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal er onterecht vanuit gaat dat verzoekster nog over een beschermingsstatus in Litouwen zou beschikken en dat de haar verleende bescherming nog actueel zou zijn. Zij bevestigt dat zij een verblijfsvergunning heeft gekregen van de Litouwse autoriteiten maar herhaalt in dit verband haar verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij haar Litouwse documenten na haar aankomst in België heeft verloren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Litouwse autoriteiten op 29 augustus 2022 aan de Belgische autoriteiten hebben bevestigd verzoekster en haar minderjarige dochter de vluchtelingenstatus hebben verkregen in Litouwen en dat hen verblijfsvergunningen werden uitgereikt dit geldig zijn tot 28 juni 2026 (administratief dossier, Brief *Migration Department under the Ministry of the Interior of the Republic of Lithuania Asylum Division*, 29 augustus 2022). Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij binnen drie maanden na haar aankomst in Litouwen een beslissing kreeg, dat zij de vluchtelingenstatus heeft verkregen en een paspoort en vluchtelingenverblijfskaart kreeg (NPO, p. 12).

Er ligt geen informatie voor waaruit kan blijken dat de Litouwse autoriteiten de vluchtelingenstatus van verzoekster hebben ingetrokken of beëindigd en uit de voormelde brief van de Litouwse autoriteiten blijkt dat de verblijfsvergunningen van verzoekster en haar dochter geldig zijn tot 28 juni 2026. De commissaris-generaal heeft bijgevolg op goede gronden, met name de informatie van de Litouwse autoriteiten en verzoeksters eigen verklaringen, vastgesteld dat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in Litouwen. Dat de commissaris-generaal ten onrechte ervan uitgaat dat de haar in Litouwen verleende internationale bescherming nog actueel is en dat zij er nog over een beschermingsstatus beschikt in Litouwen kan geenszins worden bijgetreden, nu uit de gegevens van het administratief dossier precies het tegenovergestelde blijkt en verzoekster verder ook geen enkel element bijbrengt waaruit zou blijken dat haar vluchtelingenstatus in Litouwen sinds het antwoord van de Litouwse autoriteiten zou zijn ingetrokken of beëindigd. Verzoeksters betoog dat zij om haar documenten in Litouwen te verlengen over een domicilie moet beschikken wat zij niet heeft, is niet dienstig nu uit de informatie verstrekt door de Litouwse autoriteiten blijkt dat haar Litouwse verblijfsvergunning en deze van haar dochter nog steeds geldig is en zij verder ook geen informatie bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat het onmogelijk zou zijn in Litouwen een nieuwe verblijfskaart te krijgen nadat zij deze kaart has verloren in België, zoals zij beweert. *In casu* moet het verzoek om internationale bescherming worden behandeld op grond van het weerlegbaar vermoeden dat Litouwen het Unierecht en bijgevolg de uit de Kwalificatierichtlijn voortvloeiende verplichtingen met betrekking tot de toekenning en beëindiging van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus respecteert.

De Raad onderstreept dat “(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, (...) deze rechter dan ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, *Ibrahim e.a./Bundesrepublik Deutschland*, pt. 88).

5.2.3. Beide partijen hebben geantwoord op de vraag van de Raad om actuele informatie over de situatie van statushouders in Italië bij te brengen en hebben de in punt 3 van dit arrest vermelde bronnen bijgebracht.

In deze rapporten leest de Raad dat de Litouwse autoriteiten sinds augustus 2021 onder meer pushbacks uitvoert bij grenscontroles aan de grens met Wit-Rusland en daarbij volgens mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International en het US Department of State migranten de toegang tot een faire asielprocedure ontzegt en gebruik maakt van arbitraire detentie in slechte omstandigheden. Ook is er een gebrek aan volwaardige juridische bijstand voor asielzoekers en beantwoordt de beroepsfase niet aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel volgens Amnesty International. Het push-back beleid aan de grens werd in april 2023 wettelijk verankerd. Het Internationale Rode Kruis en andere humanitaire organisaties hebben bezorgdheid geuit over het tekort aan medische en psychologische zorg voor migranten. Er is ook een onderzoek gevoerd naar mogelijk seksueel misbruik van migranten in een van de registratiecentra van de State Border Protection Service. Volgens het US Department of State hebben NGO's gemeld dat de taalbarrière vluchtelingen heeft verhinderd om toegang te krijgen tot medische hulp en psychologische bijstand. Hoewel een aantal maatregelen werden genomen in 2017 om de integratie van personen die internationale bescherming krijgen te bevorderen met name met het oog op toegang tot de arbeidsmarkt, blijft de samenleving in Litouwen cultureel gesloten en is er in de praktijk op de werkvloer weerstand tegen de inclusie van vluchtelingen.

De Raad stelt vast dat de beschikbare bronnen vooral de situatie van verzoekers om internationale bescherming tijdens de asielprocedure beschrijven en het push-back beleid dat wordt toegepast aan de grens met Wit-Rusland en dat hieruit blijkt dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Litouwen zeer problematisch kan zijn en dat hun mensenrechten frequent geschonden worden.

Wat de situatie van statushouders betreft blijkt uit deze informatie voornamelijk dat de taalbarrière een belangrijke hinderpaal vormt voor vluchtelingen om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en integratie in de samenleving en worden zijn net als andere migranten in Litouwen geconfronteerd met een vaak negatieve houding in de samenleving.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al zou de situatie in Italië gekenmerkt worden door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

De landeninformatie die wordt bijgebracht laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Litouwen voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar deze EU lidstaat *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Litouwse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het beschermingsverzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Litouwen zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar en haar dochter in Litouwen werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Verzoekster slaagt er *in casu* evenwel niet in dit vermoeden te weerleggen. Uit haar verklaringen blijkt weliswaar dat zij onenigheid kreeg met haar echtgenoot toen zij in Litouwen aankwam, dat zij hem verliet en niet meer omkeek naar hun dochter, maar verzoekster verklaarde ook dat zij na de breuk met haar echtgenoot drie weken bij een Ethiopische vriendin verbleef met haar dochter en in die periode ook haar eigen woning kon vinden. Zij genoot een uitkering en kon ook via haar vriendin een job vinden in een soort kringloopwinkel, als werd zij na een maand ontslagen als gevolg van de oorlog in Oekraïne volgens haar verklaringen (NPO, p. 13-14). Voorts verklaarde verzoekster ook dat haar dochter naar school ging in Litouwen en er ook geopereerd werd (NPO, p. 15, 14). Uit dit alles kan niet blijken dat verzoekster zich als gevolg van de onverschilligheid van de Litouwse autoriteiten in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond, maar in tegendeel een uitkering kreeg en dat haar dochter toegang had tot onderwijs en medische zorg en dat zij ook met de hulp van een Ethiopische vriendin in staat was huisvesting en werk te vinden en dus blijf geeft van zelfredzaamheid na de breuk met haar echtgenoot. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld dat *“Het CGVS wijst er op dat u bijstand genoot in Litouwen, u kreeg een uitkering van 380 euro en 71 euro voor uw dochter H. (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Na het verlaten van het opvangkamp kreeg u ook een som van 500 euro om meubels te kopen. Met uw uitkering kon u een woning huren voor uzelf en uw dochter. Het CGVS erkent dat het niet gemakkelijk is om een job te zoeken in een land waarvan u de taal nog niet machtig bent. Echter, het feit dat u eerder al een maand gewerkt had in Litouwen, toont aan dat u de capaciteiten en het netwerk hebt om een job te vinden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Wat betreft uw dochter, klaagde u het schoolsysteem in Litouwen aan en het feit dat ze niet zoals in België een rapport of evaluatie kreeg, en dat u er niet naar een oudercontact ging. Binnen de Europese Unie zijn er verschillen in de manier waarop onderwijs georganiseerd wordt, en de problemen die u schetste met het onderwijs in Litouwen kunnen niet beschouwd worden als een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw moeilijke gezinssituatie doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoon dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95)”*.

Verzoekster verklaart dat haar echtgenoot niet meer naar hen omkeek nadat zij hem had verlaten, geen contact meer met hem te hebben en denkt dat hij niet meer in Litouwen woont.

Verzoekster brengt verder geen informatie bij waaruit kan blijken dat verzoekster moeilijkheden dreigt te ondervinden bij de vernieuwing van haar verblijfsdocumenten zoals zij in het verzoekschrift stelt zonder concreet te verwijzen naar objectieve bronnen waaruit dit zou kunnen blijken. De door verzoekster in haar

aanvullende nota geciteerde bronnen bevatten verder geen informatie waaruit zou kunnen worden afgeleid worden dat personen met de vluchtelingenstatus in Litouwen, zoals verzoekster, grote moeilijkheden zouden ondervinden bij het vernieuwen van haar verblijfsvergunning die nog geldig is tot 2026. Zelfs indien wordt aangenomen dat dit enige tijd in beslag kan nemen, toont verzoekster niet aan dat zij hierdoor in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen en evenmin dat zij geen beroep zou kunnen doen op de Litouwse autoriteiten voor ondersteuning. Waar verzoekster het impliciete waardeoordeel dat zij alleen zou vertrokken zijn zonder rekening te houden met het standpunt van de vader onterecht acht en daarbij naar de notities van het persoonlijk onderhoud verwijst, kan de Raad slechts vaststellen dat dergelijk waardeoordeel niet kan gelezen worden in de bestreden beslissing noch in de vragen over haar echtgenoot en de mate waarin zij nog contact hadden en waarom zij hem niet inlichtte over haar plan om te vertrekken die werden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 11-12). Verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot uitdrukkelijk vroeg om dicht bij hem te wonen met haar dochter en dat hij niet gewild zou hebben dat zij Litouwen zou verlaten en dat zijn dochter daar zou blijven (NPO, p. 11). Dat hiernaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissing kan bezwaarlijk als een impliciet waardeoordeel worden beschouwd zoals verzoekster ten onrechte beweert en overigens ook niet verder duidt. Verzoekster verklaarde wel dat haar echtgenoot na de breuk nooit heeft gebeld om zijn dochter te contacteren en dat haar dochter ook haar vader niet meer wil zien (NPO, p. 12). Zij verklaart ook te denken dat haar echtgenoot niet meer in Litouwen is omdat een vriend van hem in Litouwen haar belde en haar zei dat hij daar niet meer was en bezorgd was over waar hij is (NPO, p. 10). Waar verzoekster opwerpt dat het CGVS ten onrechte meent dat zij op haar echtgenoot zou kunnen terugvallen, volstaan haar verklaringen dat zij geen contact meer heeft met haar echtgenoot van wie zij denkt dat hij niet meer in Litouwen is, niet om aan te tonen dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekster is een gezonde jonge vrouw die weliswaar instaat voor de opvoeding van haar dochter, maar uit haar verklaringen blijkt ook dat zij er ook voor haar vertrek uit Litouwen in geslaagd is in haar levensonderhoud en dat van haar dochter te voorzien na de breuk met haar echtgenoot en dat deze laatste ook toen zij nog in Litouwen waren blijkbaar geen contact meer met hen had of naar hen omkeek. Voorts blijkt uit haar verklaringen ook dat zij niet alleen een uitkering genoot en kon terugvallen op een Ethiopische vriendin en dat zij een Litouwse assistent had die haar hielp om een school te vinden voor haar dochter en haar hielp bij het vinden van een baan (NPO, p. 14). Het is niet betwist dat verzoekster en haar minderjarige dochter met moeilijkheden kunnen geconfronteerd worden in geval van terugkeer naar Litouwen, maar er liggen geen elementen voor op basis waarvan kan besloten worden dat zij niet staat zouden zijn om hun rechten als statushouders in Litouwen te doen gelden. Verder verschilt hun situatie ook fundamenteel van de situatie van asielzoekers en migranten zonder legaal verblijf die Litouwen binnenkomen en het slachtoffer kunnen worden van het pushback-beleid. In de beschikbare landeninformatie is geen enkele aanwijzing te vinden dat personen, zoals verzoekster en haar dochter, die al een vluchtelingenstatus hebben bekomen en wiens verblijfsvergunningen nog geldig zijn (in dit geval tot 2026) het risico lopen om aan dergelijke behandeling onderworpen te worden. In zoverre in het verzoekschrift dat verschillende objectieve bronnen stellen dat de levensomstandigheden van asielzoekers in Litouwen als mensonterend kunnen worden beschouwd, is dit betoog niet dienstig aangezien verzoekster en haar dochter de vluchtelingenstatus hebben in Litouwen. In zoverre wordt gesteld dat levensomstandigheden van in Litouwen erkende vluchtelingen als mensonterend kunnen worden beschouwd in die mate dat zij er in een situatie van verregaande materiële deprivatie verkeren, werd hierboven reeds vastgesteld dat dit niet kan blijken uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie. Waar verzoekster nog wijst op het gegeven dat haar dochter niet graag naar school ging in Litouwen en er problemen had en dat zij hier in België geen problemen heeft en graag naar school ging, dient te worden herhaald dat het Hof van Justitie oordeelde dat uit het loutere gegeven dat sociale bescherming of levensomstandigheden in de nieuwe lidstaat waar een statushouder een verzoek heeft ingediend gunstiger zouden zijn dan de omstandigheden in de lidstaat waar de betrokkene reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen niet als een situatie die niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, *Ibrahim*, pt. 93).

Waar verzoekster nog betoogt dat de bestaansondersteunende maatregelen voor verzoekster en haar dochter als begunstigen van internationale bescherming niet dezelfde zijn als deze die gelden voor de Litouwse onderdanen, brengt zij geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de uitkering en de ondersteuning die zij verkreeg op het vlak van huisvesting of toegang tot de arbeidsmarkt verschillend is van wat voorzien is voor Litouwse onderdanen of dat zij als gevolg daarvan in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde vluchtelingendocumenten uit Ethiopië en de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Wat betreft de documenten die u neerlegde, hebben deze geen betrekking op de motieven in deze beslissing, daar ze geen betrekking hebben op uw beschermingsstatus in Litouwen.*

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 29 maart 2023. Het CGVS ontving uw antwoord op de kopie van de notities en hield hiermee rekening in de opmaak van de beslissing in het dossier. Daar het enkel spellingswijzigingen en één datawijziging betrof, hebben de wijzigingen geen betrekking op de vaststellingen in het dossier". Verzoekster laat deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster kan gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er voor haar en haar dochter sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. De Raad is verder van oordeel dat verzoekster geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar en haar dochter in Litouwen reeds werd toegekend. Zij maakt verder niet concreet aannemelijk dat zij Litouwen heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade aldaar.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekster en haar dochter verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Litouwse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die haar en haar dochter in Litouwen werd verleend, kan stellen.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoekster en haar dochter als begunstigden van internationale bescherming in Litouwen worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten en deze van haar dochter aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hen, bij eventuele problemen en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming en deze van haar dochter in Litouwen zullen worden geëerbiedigd, wordt dus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekster verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Nu het voorliggende beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat verzoekster zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Litouwen, moet bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij en haar dochter een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Litouwen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar relaas uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. Zij werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Litouwen werd toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Litouwen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak onzorgvuldig is te werk gegaan. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen

schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21, 23 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoeksters om internationale bescherming, van de artikelen 4 en 20, lid 5 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 14 § 4 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, artikel 13 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoekster niet aangeeft hoe deze bepalingen concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing zodat deze onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET